

Plkni Aleks. Andriūšaitis

18.7.47.

Mielas profesoriau,

Jums dar niekada nerodau, nor mintis kada nors jums parodyti dvarui ušklydavo į galvą. Dabar gi, susidames kelto piešinėlių, pernyčian priminti save.

Profesorius dar pamenu tur būt mane – pradantį, neramų ir amžinai besiginčijantį; besipykantį su vyresniais. Dabar tapau tur būt kiek geresnis, jei galėčiau taip save parginti. Profesorius tur būt jam žinai, kad es jau užbėgęs vienas – at jau turin žmogų. Tai yra tie patys gerai mergaitė, kuri man tiek dabar rodydavo ir rimtinis susidavo. Tiesa ji dabar serga – pavargo vargė; dabar išgyvena ir iškentė, ir tat atidūre šie senatorių, jau trečias mėnuo. Ji pati dar kol kas laikant, veng dienas dirbu UNRRA'os įstaigoj, pusilam- dariani tiek tiek angliskai – jau galin be vargo praskaityti ir tiek tiek kalbėti. Darius laikus turin iš tikro nedary. Grel todėl ir tepadariau tarp mešai piešinėlių, ir tie patys gal net ir neties jums. Jei jie bus geri – pamaudokit, jei ne – es jums padovanuoju jums, gal pirmus jie

juos mane. Juk profesoriai neprisimekt ma-
nų per daug blyši? Tiesa, ai būdama labai
dramati neperis is įskaitindama jus, bet, ti-
bekit, tikrai ne is blyši valio. Dar daug daug
įvairiausių vardu turin galioje is amų lanky,
daug priedinety geleciau nupairyti, jei tik je
buty reikalings is kam idomus. Zinau, kad juos
nereskia priminti ty dieny tuoms, nes jos
dar gyvos ir pacios primena nere itkylandais vait-
dais. Ai nekeikia ty lanky. Daug skausmo is
prumimimus patyriau, taiciau dar daugiau ismo-
kan. Imokau nupasti skausmą, imokau itkesti
je, taip pat is atleisti. Ai nekeikia is ty zmonis
Paagaliam kam gi piktą nesotis ilgai tirdyje, ge-
riau jau atleisti ir nekankinti nere kerstu.

Atmenat, profesoriau, jus man buvot parašę
liriskų tada - be voko, be pasto žembo. Parašyt
dar kade nors, kai turesit laiko ir nebus nema-
tomu parašyti, parašyt, ko reikiate, ko reist,
man vradu patikdavo jus skaityti. Nors ai is
toli nuo juos - jus profesoriai, ar gi tik stu-
denta, is tai nebestudijuojas, bet mes istiek drau-
gai - nebuime draugai, buvime kancis buviai.
Atleisk, profesoriau, kad nutukoliciau gel.
Viso geriausio juos. Iki, Aleksandras